3. En annan galning trodde ock Mitt hår af silke wara; Min hals, han sade, wore gjord Af alabaster bara. En gammal löjlig kärleksnarr Skrek i sin djupa smärta, Då han af mig utskrattad blef: "Du har ett stenhårdt hjerta!"

4. Den täckaste bland gracerna, Som sköna Venus tjena, I fägring, sad' man, war ett noll Emot mig stackars Lena, Som, utan både far och mor, I herrgårdstjenst är stadder Hos samma rika brukspatron, Som wid mitt dop stod fadder.

5. Den ene narren på min hand Wäl tusen kyßar tryckte; Den andre sakta uti kjoln Mig tätt och ofta ryckte; I kinden mig den tredje nöp Och ropte: sköna blomma! Du är för landet alltför täck, Du bör till staden komma.

6. På knåna många föllo ned Och sade till min åra, Att jag som drottning wore wärd Att diademet bära, Att som gudinna hyllning få Af alla manspersoner, Och att tillbedjas öfwer allt, I kojor och på throner.

7. Kort sagdt: jag bara dylikt snack Af stadsbo'rna fick höra; De allting annorlunda se, Än wi på landet göra; Och skälet dertill will jag nu I tysthet er berätta: Det wåller ögonen af glas, Som de på näsan sätta.

GS 849

Twenne alldeles Nya och mycket wackra

Wisor.

Den Första:

Prestens dotter i Taubenhain.

I Kyrkoherdens trädgård wid Taubenhain rc.

Den Andra:

Lenas äfwentyr i Staden.

Jag länge önskat att till sta'n Få komma rc.

Jönköping,
hos J. P. Lundström, 1809.

14. De gingo till löfvalen, byfter och tyft, Af blommande häggar omhwiftad. Der flog dennes hjerta, der gläbbe deß mund, Der blef dennes öfrlub, i frejdefens fund, Så grymt och så nesligt förgifvad.

15. Så finart artfändlarne runbtomfring De wibnade blommorna strödde, Mar fiändans muntterhet redan sin fos, Till sins förbleknade sinbernas ros, Och elden i ögonen döbde.

16. Ur rägen begynte för sommarens fläft Gulnade wäger sig höfwa, Och förebären, rodnande, bäda sin höft, Så fiäddre hos fiändan deß flotrunda bröst, Och trösterna blefwo för sinäfwa.

17. Ur lian gick fram öfwer ängar och fält, Så underlig fiändan sig fände; Och när höwer marterna höftwinden drog, Och regnfuren fritt uti rägtubben flog, Hon böjde ej mer sitt elände.

18. Deß faber, en gärb, öbermetig man, Det blef bestämt till den arma Rosetta: "Förrätttiga fiäda! hwad har du nu gjort? Bort, ty från min ögon, olydtiga! fort, Och flaffa förföraren till rätta."

19. Hon finnbe deß yfwiga här om sin hand, Så grymt war hans fäderneälbe. Här halp ingen tlagan, här halp ingen bön; Hon flog denne. Hunden, så hwitt och så skön, Den blöbe, den fiwed och den fwäbe.

20. Hon bref denne ut i en folfwart natt, Der fring denne stormarne flutta. Hon flattrar de ihrmäktta tiipporna opp, Och trefwar till Gallenfleins port i det hopp, Att tröst för sitt lidande njuta.

21. "O! me mig, att du mig till moder har gjort, Hör än du mig gjorde till mafa! Se här, ach! se här nu min grufliga lott, Den lön, som jag här för mitt neßliga brott, Och fäg, hwilken fär mig tilbäta?"

22. Hon fäster sig, fnyftande, intill hans bröst, Hon tigger, hon ber och hon gräter. "Den nesa du gjort mig, förbättra igen, Och är du benfamme, som gjorde mig den, Så gif mig minära nu åter."

23. Hon fwarade: "Tiäda, hwad det gör mig onbt! Din far skall sin grymhet betala. Blott gif dig tillfreds. Du skall finna hos mig Förplägning och skötsel, och leban med dig Dag hårom för widare tala."

24. "Ach! fråga är idé om skötsel och bröd: Det ger mig ej åter min ära. Du fwer en gång belägt att ta mig till brud; Så som då att nu, införe wittnen och Gud, Ej fader och preß mig begära."

25. "Narraftiga fiäda! så mente jag ej; Hur kan jag till hjärtu dig taga? Jag drar in min hårsomst af adelig blod, Och blott för din lifs kan du wara god, Min att skulle skämmas och fläga."

26. "Min wän, jag skall göra för dig hwad jag kan, Du må som min husjungfru bära. Du kanner den hyggliga Tägarn, jag har: Hon winner bitt trybe, din hand — och bär Har. Och jag skall för hemgiften sörja."

27. "Ach Gud dig, förrädiske, nebrige bof! Till helwete matte förbömma! Om fru jag wandrar din adliga blod; Men mins du den stunden, då du hade mod Din att för din sägna att glömma?"

Den Första:

I Kyrkoherdens trädgård wid Taubenhain
Går ett af de nattliga spöken. Det pustar så
ångsligt wid löfsalens fot, Det raßlar och
praßlar och spjernar emot, Likt dufwan, som
gripes af höken.

2. Wid groddammen smyger om natten ett
bloß, Som sorgeligt flammar och skiner; Der
har ingen wext hwarken rot eller hägn, Ej nå-
gonsin faller der dagg eller regn, Blott winden
der klagande hwiner.

3. Herr Pastorens dotter i Taubenhain Stod
en gång i flor som en blomma; Och menlös
war flickan och wacker hon war. En mängd af
friare alla dar Till henne i Prestgården komma.

4. Och der bortom häcken, på kullen ett slott
Ser ner öfwer byen i dalen. Det prålar så
präktigt med rikdom och smak; Som speglar
deß fönster, som stål är deß tak, Som glän-
sande silfwer portalen.

5. Der lefde en herre i sus och i dus: Von
Falkenstein, säger min saga. Åt slottet såg
jungfrun beständigt på sned, Beständigk slog
hjertat, när ungherren red I lysande rustning
att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han skref,
Omrandadt med gyllene kanter; Han sände,
infattad i perlor och guld, Sin bild uti-hjert-
form, så nyter och huld, Derjemte en ring med
demanter.

7. "Roseliette! lät dem komma och riba och
gå, Jag mot att ge forgen åt alla. Ränget
höger är lotten, som mig är beskärd. Sig troe
jag den ädlaste ribbare wärd, Som bönder och
adra mig, Aida!"

8. "Jag önskade gerna med dig ett par ord
I hemlig förtroligheet-yttra. Jag wäntar så
hård mitt öde af dig: Om — frutta för in-
tet, förtro dig åt mig; Om, lät mig i afton
dig råda."

9. "I aften, wid midnatt, för wattenens
fläng, I hwetäfern nedan om hagen, Är nät-
tergal-hanen då lädar sin brud Med härlefens
sömma, förtroliande ljud, Om, lät mig ej blif-
wa bedragen!"

10. Jan kom, i sin gröniga flängkappa kwept,
Han kom wid den mörkaste stunden. Han smäg
sig, omgiordad med wapen och hjult, Så tyst
som en fiäder — så tyst ämbg han ut, Och gal
nägra timmer åt hunden.

11. Och wattelen flog sina gälla slag I
hwetäfern nedan om hagen. Är nättergal-
hanen då lädar sin brud Med härlefens om-
ma, förtroliande ljud, Om Aida. — Han
blef ej bedragen.

35. Hon uppref med blodiga fingrar en graf
Wid dammen inunder en backe. "Der hwile i
Gud, min olycklige son! Der hwila för alltid
från jemmer och hån! Från steglen mig kor-
parne hacke!"

36. Och detta är bloßet, som, sorgligt och
hemskt, Wid groddammen flammar och skiner;
Der har ingen wext hwarken rot eller hägn.
Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott
winden der klagande hwiner.

37. Från galgbacken högt, bakom trädgår-
dens mur, Och högt ibland steglen och hjulen,
Ser hennes dödskalle ännu från en stång —
Ser ner öfwer grafwen, blott tre qwarter lång
— Så dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga, så sorglig och
blek, När nätterna steglen betäcka, Från galg-
backen neder till groddammens strand, Will
släcka den lilla oroliga brand — Och suckar,
och kan den ej släcka.

Den Andra:

1. Jag länge önskat att till sta'n få komma och
der skåda, Hwad lefnadssätt, hwad mod och
ton Bland stadsfolket pläg råda. Men kors!
hwad jag förwånad blef, Då jag dem hörde
pladdra Ett språk, till hälften Swenska blott,
Och idel lappri sladdra.

2. Twå stjernor påstod en sig se I mina
ögons ställe, Och som en ros jag blomstrade,
Skrek högt en annan sälle: Den tredje jemrade
sig swårt, För det jag honom sårat, Och med
mitt ögas hwaßa pil Hans hjerta genombårat.